

Розриви бомб,
І згарище руїн,
І чад, і під ногами биті стекла...
Ми штурмували проклятий Берлін,
Який тоді здавався гірше пекла.

До нього нас
Крізь вирви і фронти,
Крізь наглу смерть вела тяжка дорога.
Лежать в могилах тут і там брати,
Нам дорого дісталась Перемога.

Уже давно
Пішов і я в запас,
Але довіку буду пам'ятати:
І той травневий радісний наказ,
І той, такий жаданий, сорок п'ятий.

Вже не терзав
Пекельний шурхіт мін,
Забули ми про всі перестороги.
В той день завмер повержений Берлін,
А над рейхстагом —
Прапор Перемоги.

Він, наче кров'ю,
Весь палахкотів,
А ми, затамувавши біль і втому,
Уже вертались подумки з фронтів,
Вертались переможцями додому.

Гадалось:
Ми — життя плугатарі
І нам хліба на нивах доглядати,

Нагорювались наші ж матері,
По горло настраждалися солдати.

Гадалось:
Лиха випито сповна,
Не буде більш картечного окропу.
Гадалося...
Та ядерна війна,
Мов демон,
лихоманить знов Європу.

В колючий дріт чужий одягся степ,
А за колючим дротом —
Не макети —
Лягла землі на груди, наче креп,
Зловісна тінь крилатої ракети.

А пам'ять бур'яном не заросла...
З тривогою пригадуєм усі ми
Той вибух неприборканого зла
І стогін Нагасакі й Хіросіми.

І сивіє нажахана земля,
Ввижаються їй мертві кладовища...
Тож кожну матір,
Кожне немовля
Мое солдатське серце затуля
Від ядерного лиха й громовища.

У згадках воскресають раз у раз
Полеглі й покалічені солдати.
І той травневий радісний наказ,
І той, такий жаданий, сорок п'ятий.

Уже пішов і я давно в запас,
Але мене ніхто здолать не зможе.
Бо я — народ,
В якого дух не згас,
Народ,
Ім'я якому —
ПЕРЕМОЖЕЦЬ.

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.